

[Socialministeren]

Set i sammenhæng med andre aktiveringsfremmende ændringer, der har relation til det sociale område, og som Folketinget allerede har vedtaget, er jeg overbevist om, at der med lovforslaget skabes grobund for en samlet indsats, der vil få mærkbar indflydelse på antallet af modtagere af passiverende sociale ydelser.

I de seneste år har der glædeligvis været bred enighed om, at vi på det sociale område skal skifte kurs. Baseret på indvundne erfaringer har vi nu ikke længere den opfattelse, at ydelsen, pengebeløbet, er det afgørende middel, der skal til for at afværge eller tackle sociale problemer. Den afventende holdning, der er forbundet hermed, medvirker i stedet til at fastlåse eller forværre tingenes tilstand.

Flere undersøgelser har tydeliggjort, at vort sociale ydelsessystem ikke fungerer tilfredsstillende nok. De sædvanligvis omfattende konsekvenser, der følger af og med en social begivenhed, der har med arbejdsledighed at gøre, bliver ikke i tilstrækkelig grad afhjulpet af vort fintmaskede ydelsessystem.

Regeringen hilser med stor tilfredshed, at kommunerne bakker op om de nødvendige ændringer. Regeringen og Kommunernes Landsforening har som bekendt den 27. september 1990 indgået en aftale om refusionsomlægning m.v., der fremmer aktiveringsbestræbelserne.

Med dette lovforslag ønsker regeringen at udmønte indholdet af en væsentlig del af aftalen med Kommunernes Landsforening.

Jeg skal undlade her at komme nærmere ind på de enkelte elementer af lovforslaget og baggrunden herfor. Dog vil jeg gerne benytte lejligheden til at knytte nogle enkelte bemærkninger til de kritikpunkter, der var særligt fremtrædende under Tingets 1. behandling af L 64 i 1. samling.

Der blev blandt andet peget på, at statens refusion af kommunernes udgifter til revalidering kunne forhøjes. En refusionsprocent på 100 pct. blev endog nævnt.

En forhøjelse af refusionsprocenten for en enkelt ydelse vil grundlæggende stride mod lovforslagets hovedidé. Hensigten med lovforslaget er jo netop at få én refusionsprocent for alle de sociale ydelser, der i et vist omfang kan erstatte hinanden.

Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger, har de hidtidige finansieringsregler kunnet medføre, at de løsninger, der var mest hensigts-

mæssige for ansøgeren eller modtageren af sociale ydelser, ikke altid blev valgt. Den måde, hvorpå finansieringen deles mellem stat og kommune, har således kunnet få afgørende betydning for, hvilken ydelse der blev valgt. Der har, sagt på en anden måde, været en risiko for, at rentabiliteten af løsninger blev målt i forhold til kommunekassen frem for nytteværdien heraf i forhold til modtageren.

Derfor er det afgørende, at der sker en refusionsomlægning, således at alle relevante ydelser refunderes med den samme procent. Hæves refusionen herefter alene for udgifterne til revalideringsydelse, vil der opstå forvridninger i forhold til de andre ydelser som førtidspension, sygedagpenge og kontanthjælp.

Jeg synes også, at der er grund til at understrege, at forslaget om refusionsomlægning i øvrigt er en væsentlig imødekommelse for tilhængere af højere refusion for revalideringsydelse. Det mål, som der ønskes opnået dermed, opnås jo også med lovforslaget, nemlig at det for kommunerne – ud fra en rent økonomisk betragtning – bliver fordelagtigt at iværksætte revalidering frem for at tildele førtidspension. I den forbindelse kan jeg også henvise til, at det af aftalen med Kommunernes Landsforening fremgår, at refusionsomlægningen forventes at give kommunerne en større tilskyndelse til at vælge aktive foranstaltninger frem for passive.

I tilknytning til spørgsmålet om aktivering finder jeg også anledning til at pege på, at en afledt konsekvens af de forøgede aktiveringsbestræbelser vil være, at det i forbindelse med disse i højere grad vil blive klarlagt, om og eventuelt hvilken førtidspension der kan komme på tale. Antallet af oplagte førtidspensionsager må således antages at blive større. Det forekommer derfor også af denne grund mest nærliggende, at den formelle afgørelse om førtidspension træffes af kommunerne.

Det er indlysende, at det for mange ansøgere om førtidspension ikke er realistisk at tale om en placering på arbejdsmarkedet. De aktiveringsbestræbelser, som der lægges vægt på med lovforslaget, vil naturligvis ikke medføre, at disse personer ikke vil få tilkendt førtidspension.

Det kan ikke siges tydeligt nok, at lovforslaget ikke har til hensigt at fratage de personer, for hvem der ikke er noget andet alternativ, før-